

Van Hester Reeder zijn eerder verschenen:

Buiten-bereik, 2011

(kort verhaal in verhalenbundel: Negen verhalen aan zee)

De kracht van de Zee, 2012

(kort verhaal in verhalenbundel: Zomertijd #2)

Kate, nooit meer terug, 2013

(debuutroman)

Amy, verborgen waarheid, 2014

Fenna, morgen is een nieuwe dag, 2018

Verloren in stilte, 2020

Verloren in duisternis

Hester Reeder

colofon

Verloren in duisternis
© 2022 Hester Reeder

Redigeren: Josée Vlek
Foto achterflap: Marc Slootjes
Omslagfotografie: Marc Slootjes

Uitgeverij Boekenbent
ISBN 978-94-6328-477-6
ISBN E-book 978-94-6328-478-3
NUR 330

www.hesterreeder.nl
www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

PROLOOG

Het was nog steeds vreedzaam rondom het grote huis. Dat was het al dagen en toch wisten ze zeker dat het eens gedaan zou zijn met de rust. Volgens de laatste berichten van hun infiltrant konden ze elk moment toeslaan. Hij verschoof een klein stukje, omdat hij een lichte kramp in zijn been voelde van het langdurig stilliggen op zijn buik. Hij tuurde nog eens door zijn kijker. Eigenlijk hadden ze verwacht dat ze in de nacht zouden toeslaan. Maar aangezien dat heel voorspelbaar was, zou een aanval vanuit het niets, op klaarlichte dag, aannemelijker zijn. ‘Verdomme, we liggen hier nu al dagen te posten. Ze heeft ook zo veel bewaking, zodra ze de deur uitgaat. Je moet wel met een verdomd goed plan komen om daartussen te komen en je slag te slaan.’

Conner keek opzij naar zijn maat Liam. Waarschijnlijk was hij de snelste en de behendigste van hen allemaal in het veld. Zijn maat kende eigenlijk geen verlies. Dit laatste gold min of meer ook voor hemzelf, vandaar dat zijn leider hen allebei had meegenomen voor deze missie. Er mocht ook niets misgaan. Ze waren tenslotte verantwoordelijk voor iemands leven. De paardenhandelaar, die inmiddels uitgegroeid was tot miljonair door de succesvolle wedstrijdpaarden die hij gefokt had, was benaderd door de illegale kant van het paardenwereldje. De miljonair weigerde hierop in te gaan. Echter, bepaalde mensen met veel geld en macht, wilden geen nee horen. Vanaf dat moment waren zijn vrouw en dochter hun doelwit geworden. Met name zijn dochter bleek de perfecte onderhandelingswaar te zijn. Het was aan hen om de dochter uit handen te houden van de verkeerde mensen en de organisatie van de zwarte paardenhandel op te doeken. Daarom lagen Conner, zijn leider en Liam aan de rand van de grote inheemse tuin, op een prachtige Spaanse manege, omringd door sinaasappelbomen. In de verte hoorde Conner het gehinnik en hoefgetrappel van de vele paarden die er rondliepen en getraind werden. Gelukkig lagen ze verstopt in de schaduw van de bomen. De takken met hun groene bladeren gaven iets van verlichting in de enorme hitte die er hing om twee uur ’s middags.

Zijn blik was even op zijn horloge gevallen en toen hij de cijfers exact twee uur zag aangeven, voelde hij de enorme zwaarte in zijn buik neerdalen. Het misselijkmakende gevoel had hij al dagen genegeerd, maar nu het zo ver was, kon hij het daadwerkelijke gevoel dat door hem heen joeg voor een moment niet negeren. Hij had daar moeten zijn en niet hier, liggend op zijn buik in het gras onder sinaasappelbomen. Toch had hij zijn missie vooropgesteld. Een beslissing die hij weloverwogen genomen had, maar tegelijkertijd ook doorspekt was met schuldgevoel en schaamte. Zijn leider had aangegeven dat hij Liam en Conner mee wilde hebben en liever niemand anders. Conner was hiervoor getraind en opgeleid. Verantwoording nemen voor zijn opdracht kwam bij hem altijd op nummer één. Dat was een gedane belofte aan zichzelf en tegelijk de juiste ingeslagen weg om te kunnen zijn wie hij wilde zijn. Toch was er nog een ding net zo belangrijk, zo niet belangrijker geweest in Conners leven. Naarmate de jaren verstreken, had hij dat steeds meer naar de achtergrond geduwd. Want dit was zijn nieuwe leven. Niet langer achtervolgd worden door de spoken die hem lieten voelen wie hij niet wilde zijn. Maar daarmee kwetste hij mensen en liet hij de eens gedane belofte varen. Het daar niet kunnen zijn, op haar begrafenis, deed hem enorm pijn. Haar een laatste eer bewijzen, omdat hij zo veel van haar gehouden had, ging aan hem voorbij. Oma Roos, zij was de enige bij wie hij altijd echt het kleine, bange jongetje mocht zijn. Niemand anders had hem zo scherp en liefdevol kunnen lezen als zij. Nu was ze er niet meer en daarmee dreef een de van belangrijkste ankers richting het thuisfront verder weg. Hij blikte nog eens door zijn kijker. Niets was er te zien. Met zijn vrije hand deed hij een greep naar een mes dat vastzat aan een band om zijn enkel. Hij legde het mes in zijn hand en sloot zijn andere hand eromheen. Langzaam trok hij het mes tussen zijn vingers en handpalm uit. Zijn kiezen klemde hij op elkaar, toen hij de pijn van de snee die ontstond, voelde. Bloed sijpelde tussen zijn vingers door. Liam stootte hem aan en met een geschokte blik fluisterde hij: ‘Doe verdomme normaal, idioot. Wat ben je aan het doen?’ Conner gaf geen antwoord en negeerde zowel Liams woorden als de scherpe, bestuderende blik van zijn leider. Hij stopte het mes terug en trok de band die om zijn hoofd zat voor het zweten, eraf. Met

een paar snelle, strakke halen wikkelde hij de band om zijn gewonde hand en trok hem met zijn andere hand en tanden strak. 'Waar is dit goed voor?' fluisterde Liam nog eens. Conner keek hem kort aan en mompelde, toen hij weer voor zich keek naar het opstuivende zand, veroorzaakt door de paardenhoeven in de verte: 'Soms bestrijd je pijn met pijn.' Zodra Conner de nu prikkende wond voelde, eerde hij op die manier zijn oma, zonder dat hij steeds aan haar hoefde te denken. De pijn was op dit moment zijn manier om bij haar te zijn en zo kon hij zich weer volledig concentreren op zijn missie.

1

Al droop het zweet inmiddels van hem af, voelde hij zijn hart sneller kloppen en begonnen zijn spieren te protesteren, toch weigerde hij zijn snelheid aan te passen. In de verte zag hij de hekken van de lange oprijlaan en was vastbesloten om tot daar zijn tempo te behouden. Hij had zijn hardlooproutte met een paar kilometer verlengd en had geweten dat het zwaar zou worden, omdat hij altijd al tot het uiterste ging. Toch had hij zich dit vandaag opgelegd, omdat hij het nodig had. Van zijn lijf vragen om nog beter te presteren, om daarna de voldoening en eveneens de afmatting te voelen. Het onderdrukte de onrust die met regelmaat door zijn lichaam joeg. De laatste meters kwamen in zicht en toen stopte hij hijgend voor de hekken. Elke spier voelen branden in zijn lijf en hij genoot ervan. Op het terrein wandelde hij verder om vervolgens zijn oefeningen te doen. Wat een rust hing er hier. Het Juttersmuseum, waar hij sinds een paar weken verbleef, bestond uit grote schuren vol met spullen en materialen die vergaard waren in de loop der jaren door verschillende jutters. De meest uiteenlopende dingen als schoenen, reddingsboeien, vlaggen, touwen, lagen of hingen uitgesteld. En dat alles aangespoeld op de Texelse stranden. Aan veel van die gevonden spullen hing wel een verhaal. Zijn werkgevers Judith en André, daarnaast ook de eigenaren, konden er prachtig over vertellen aan de vele toeristen die het museum dagelijks bezochten. Bij zijn aankomst was hij direct warm verwelkomd door deze twee mensen. Inmiddels had hij zijn draai in de dagelijkse gang van zaken gevonden en ook zijn intrek in de vakantiewoning op het terrein beviel hem tot nu toe. Ze lieten hem zijn gang gaan en hij had daardoor genoeg privacy. Na sluitingstijd was er rust op het terrein, iets wat heel goed bij hem paste. Conner deed zijn laatste stretchoefening en verlangde naar een warme douche. Toen hij richting zijn woning liep, zwaaide hij in de verte naar Judith. Ze groette hem terug met een vrolijk goedemorgen en liep het Jutterscafé binnen. Daar legde ze alle versgebakken jutterskoeken

en andere versnaperingen klaar, voordat ze opengingen. Het water liep Conner nu al in de mond. Zijn voornemen was om niet elke dag te bezwijken voor zo'n koek, maar dat was hem tot nu toe nog niet gelukt. Maar nu eerst douchen en een kop sterke koffie voor zichzelf zetten en dan was hij klaar voor de dag. Hij liep het huis binnen, wandelde door naar de keuken en direct zag hij het lichtje op zijn mobiel flikkeren. Het scherm openend, las hij de naam van zijn zusje Fee. Weg was het ontspannen gevoel. Hij greep naar de handdoek die klaarlag op het aanrecht om daar zijn bezwete gezicht mee te drogen. Zijn zusje vroeg natuurlijk hoe het met hem ging en waarschijnlijk polste ze voorzichtig wanneer hij weer eens naar Texel kwam. Wat ging hij daarop antwoorden? Wanneer hij uitlegde dat hij hier al een paar weken verbleef, wist hij nu al dat haar ogen verbaasd verdrietig zouden staan en dat ze niet zou begrijpen waarom hij nog niet langs was gekomen bij haar in Den Burg. Hoe ging hij uitleggen wat hij hier kwam doen? Hij wilde hier ook helemaal niet zijn, maar een andere mogelijkheid was er niet. Hij wilde haar wel heel graag zien. Met eigen ogen aanschouwen dat het goed met haar ging. Een aantal weken geleden had ze een gevaarlijk avontuur beleefd, waardoor hij na lange tijd voor het eerst weer op Texelse bodem was gestapt. Alleen, haar zien, betekende ook andere dingen onder ogen komen en of hij daaraan toe was, wist hij nog niet. Alles in hem riep van niet en toch moest hij er eens aan geloven. Gelukkig was zijn verblijf in het Juttersmuseum een goede afleiding en kon hij de duisternis waarin hij leefde, blijven omarmen. Dat was zijn houvast om niet verder te hoeven kijken, te hoeven voelen. Hoewel, al snel zou zijn rust worden verstoord door de werkelijke reden van zijn verblijf hier. Daar had hij zich echter op voorbereid. Nu was van belang te gaan douchen en bedenken wat hij zijn zusje als antwoord terug kon geven, zonder dat ze onraad rook.